

נכתבה מכון זקנות זקנים קאידגו שווגה

תומי הגדול... (תרתני משמע)

* סאן גזברי תומי הגזיס שאביעיס את אעגלי השייכות אליהם כיוון אביו באלבאס.

אבתוביס לילדים

שבת תומי בעגלות

אחרי כל מה שעברתי וחוויתי בדרכי חיי אין להאסירי אול לואר מאוס,
 כי האילוס אמאדות נאעיות כאד ונפלות אלי שמה.
 רק האהבה נשארת שורדת. אוסיפה ופועמת - כל האהבה האלוה
 אותנו לאורק חיינו.
 אני מתהלך עם הספר ואראה את זירוי לאנשים - בדיוק כפי
 שהראתו לי לילדי, כדי למסור את המסר שקיבלתי אני. כדי שיספר לבל
 באי עולם את אשר סיפר לי - יש אהבה ותקווה וחלום ואור גם
 באפלה החשוכה ביותר.
 ואני אינני תומי. הילד אן הספר. מצאן פסקתי להיות. גם אני גזרתי
 ובערתי אק עמוק בלבי טאון הציבור ונשאר מקום לתומי הילד ושבו
 צר מוליק אליו. למצלי ולשמחתי נשאר בי הליצן. אשר לעיתים צוחק
 ולעיתים בוכה. אק בעיקר אוהב את העולם ואוהב את האנשים.
 אני אסיר תודה שצביתי בחיים.
 אני אסיר תודה לאלוהים ולאנשים שעמדו לצידי.
 אני אודה להורי שאותם לא הכרתי. אק אני חש אותם בין דפי הספר.
 אחייבים באהבתם.
 ותודה גדולה לאבי החורג. לאו הס. שהציל את הדפוס האלה אכילה.
 תומס פריטה, ירושלים 1999.

תומי, צה אני - אבאך יותר, עם קרחת, אבל הכי חשוב... אני חי.
 אחרי שנתיים במקום הנורא הזה, התקרב יוק הולדתי השלישי ואבא
 אמה: יעכשוני אני חוצה לצייר ספר לבני תומי.
 אבא זיר לי ספר תאונות שמספרות עלי, על זבעים ואבלים, על
 ציפורים ובעלי-חיים, ועל בלי-רבה לנסיעה ברחבי העולם, תאונות
 שמהן יכולתי ללמוד על החיים מחולץ לטא טרזין, ועל החיים היפים
 שיהיו לי אחרי שהאלממה תסתים ואנחנו נצא אהטא.
 אבל כשהסתמה האלממה ואני והיהודים יצאנו אהטא, אבא ואבא
 כבר לא היו בחיים. ליאו האס שהיה חבר של אבא, אבת צלח ארפה
 אמצו אותי לבן.
 הספר נשאר בביתי המדש.
 כשאני ערוב, אני פותח את הספר שהכין לי אבא בדריק, אני אביט בי
 - בתומי הקטן שמצויר באלבאס ולבי מתחמק, האלבאס דומה בעיני
 לאלבומי התאונות והסיפורים שהכתי לי לילדי, ולאלבומים שהורכב
 מכינים לבס באהבה.
 עכשו כשאתם מכירים את הספר שהכין אבא לתומי, אני חוצה לאחז
 לבס חיים בלי אלממות, שללא נצטרך יותר חיילים, ושילדים בכלל לא
 יסבלו. כי בלי צחוקם של ילדים - העולם ערוב מאוד מאוד.
 שלכם, תומי הגדול.

* מה תומי למד מהאלבאס? אלו כוחות העציוא אותנו?